

tror, det ærede Medlem har nogen Ret deri, i alt Fald ere de saa fugtige, saa blottede for ethvert Spor af Komfort, at man ikke kan sige, at den Leje, Staten tager for dem, er særlig lav. Dernæst have de fri Læge og Medicin. Det er naturligvis en Hjælp, det vil jeg ikke benægte. Men paa den anden Side ophører det, saa snart de blive pensionerede, derfor ere de nødte til i god Tid at melde sig ind i en Sygekasse, for i den Alder, hvor de blive pensionerede, ere de for gamle til at komme derind. Men derved bliver den fri Adgang til Læge og Medicin ikke det for dem, som den ellers vilde blive.

Hvad der særligt er uheldigt — jeg kan næsten sige uretfærdigt — for Orlogsværftets Tjenestemænd, er Pensionsforholdene. Det er nemlig ikke for deres Vedkommende saaledes, som det er for de civile Etaters, at Tjenestetidstillægene medtages ved Pensionsberegningen. De civile Etaters Tjenestemænd i fjerde Klasse begynde med noget over 1,200 Kr. og kunne stige til 1,840 Kr., og alle Alderstillægene medregnes. Det højeste, en Arbejder paa Værftet kan faa efter 40 Aar, er Pension af en Lønning paa 1,200 Kr. for Haandværkerkorpsets Vedkommende og paa 1,000 Kr. for Værftkorpsets Vedkommende, d. v. s., Pensionen bliver ikke større end mellem 800 Kr. og 660 Kr., medens de Folk, der tjene deres Tid ud i de civile Etater, faa en Pension paa over 1,200 Kr. Denne Ulighed mellem Pensionsforholdene ved Orlogsværftet og ved de civile Etater findes ogsaa indenfor selve Marinen. Fyr- og Vagervæsenets Tjenestemænd have f. Eks. faaet betydelige Forbedringer i de sidste Aar. Der er derfor den Anomalitet, at ligger der to af Marinens Skibe ved Siden af hinanden inde i Flaadens Leje, det ene henhørende til Fyr- og Vagervæsenet, det andet henhørende til den egentlige Marine, kunne Fyrbøderne og Værftsmændene i det første Skib have en Løn, der stiger til 1,840 Kr. og en Pension paa over 1,200 Kr., medens derimod Fyrbøderen i Torpedobaaden ved Siden af aldrig kan naa højere end til 1,200 Kr., knap 1,200 endda, i Lønning og 750 Kr. i Pension, og det uagtet hans Arbejde i Torpedobaaden er ganske anderledes enerverende og opslidende for Sundheden end Arbejdet i de andre Fartøjer. Den samme Ulighed finder man, naar man sammenligner disse Tjenestemænds Stillinger med de tilsvarende i Statsbanernes og Toldvæsenets Baade. Der er ingen Tvivl om, at en Revision af Orlogsværftets Lønningsforhold er en Nødvendighed.

Den er ogsaa lovet Orlogsværftets Mandskab af en tidligere Forsvarsminister, naar Forsvarslovene vare gennemførte. Nu ere de gennemførte, og Orlogsværftets Mandskab kommer nu med sin Bøn til det nye Ministerium. Nu have Officerer og Underofficerer faaet forsvarlige og gode Lønninger, nu maa Mandskabet ogsaa have det. Den bedste Fremgangsmaade efter min Mening er at nedsætte en Kommission, det henstiller jeg til den højtærede Forsvarsminister. Men i den Kommission maa saa Orlogsværftets Mandskab være repræsenteret, thi det er klart, at den ved bedst, hvor Skoen trykker, der har den paa. Den nuværende Regering har altid talt Smaamandens Sag, nu ere de Herrer selv ved Magten, og jeg haaber, at paa deres Taler vil der nu følge Handling. Vel ved jeg, at Tiderne ere daarlige, og at der ikke er mange Penge i Statskassen. Men er det for at opfylde et Retfærdighedskrav nødvendigt at gaa til Skattepaalæg paa de Folk, der have Raad til at betale, skal jeg kun sige, at jeg er saa demokratisk, at jeg med Glæde vil tage det Skattepaalæg, og jeg tror, at alle demokratisk sindede med Glæde ville tage det. Med disse Ord skal jeg overgive denne Sag til den nuværende højtærede Konseilspræsident, der for Tiden har overtaget Forsvarsministeriet, idet jeg haaber, at han vil give den en velvillig Behandling.

Andreasen: Jeg skal først henvende et Par Ord til den højtærede Forsvarsminister, og det glæder mig, at jeg kan gøre det i en vis Tilslutning til den sidste ærede Talers Udtalelser, idet det ærede Medlem kom ind paa en Omtale af Officerernes Lønningsforhold. Jeg hører til dem, der repræsentere en Garnisonsby, og denne skal endog ifølge de nye Militærlove have sin Garnison udvidet. Der kræves i saa Henseende meget store Ofre af Kommunen, saaledes et kontant Tilskud for at modtage Indkvarteringen af to Liniebatailloner Fodfolk af omtrent 20,000 Kr. aarligt. Det antages efter Oplysninger, der ere forelagte det stedlige Byraad af den Kommission, der af Ministeriet er nedsat til at forhandle med de sjællandske Byer, der skulle have en ny Garnison eller den nuværende forøget, at vi kunne vente, at der til Byen vil komme omtrent 80 nye Befalingsmænd; mange af disse ere gifte og have adskillige Børn, der søge Skole. Dette vil have til Følge, at vi i vor Kommune yderligere maa yde Ofre til en Udvikling af vort Skolevæsen. Vi staa